

פוליה מלמוד ז"ל

פרידה

אנחנו נפרדים עכשיו מפולה, אבל לא מפולה שהיא עכשיו סיעודית ובנאדם שבור. גם בזמן הפרידה אנחנו זוכרים ונזכור לתמיד את פולה הפעילה, התוססת, התומכת והאוהבת ואהובה על כל האנשים שנפגשה איתם.

פולה באה לישראל בשנת 1932 בתור ספורטאית במכביה השניה (אולי בגלל זה הילדים שלה והנכדים שלה כולם ספורטאים).

פיזית, פולה עלתה ארצה בשנת 1932, אבל נפשית פולה חוותה את ישראל ואת גשר כמה שנים לפני זה. הבית שבו גדלה וחונכה היה בית ציוני ונשמו שם את ארץ ישראל העובדת. אחד הגיסים היה פעיל בתנועת "החלוץ", אחותה רבקה עלתה ארצה בשנת 1925 והיא ושמואליק בעלה כתבו מכתבים מלאי התלהבות על החיים בארץ ובגשר בפרט. הם לא כתבו על זה שלא היה להם מה לאכול, הם רק כתבו שהם שרו ורקדו עד השעות הקטנות של הלילה.

מכתבים אלה מאד הלהיבו את כל המשפחה והם חיו ונשמו את חיי גשר בדובנא.

כשפגשתי את פולה, ראיתי בחורה צעירה עם עיניים תוהות, וכאילו היא בחנה את עצמה ואת האנשים בגשר אם היא באמת כבר בישראל ובגשר או שזה רק חלום טוב.

פולה הסתגלה מהר לחיי גשר והייתה מוקפת מחזרים. השולחן בחדר האוכל שלידו ישבה לאכול בארוחת הערב, היה הכי שמח והכי רעשני.

פולה מצאה חן בעיני והתחלתי לחזר אחריה בלי אמונה גדולה שאצליח לרכוש את ליבה.

חיינו יחד כ- 65 שנה. חיים מלאי שמחה ונחת מהילדים וידענו גם שכול ועצב בחיינו המשותפים.

פולה, כמו כל החלוצות, עבדה בהתחלה במטבח הגדול ובמטבח ביה"ס מספר שנים ושאפתה היתה לעבוד בשדה. אחרי שסיימה את התור שלה במטבח התחילה לעבוד בגן הירק באשדות יחד עם יפה שפיגל, בהנהלתו של מאיר זקצר. העבודה בגן הירק הייתה התקופה הכי מאושרת שלה. בעבודה זו נפגשה והדריכה את כל העולים החדשים שבאו לאשדות, ביניהם היה יחזקאל שטרייכמן הצייר ומשה בסוק המשורר, והפסנתרן טל.

פולה אהבה לשיר בעבודה. פעם אחת משה בסוק שאל אותה: האם גם אני אוכל להגיע למדרגה כזאת להוריד חצילים בחמסין ולשיר כמוד. שיא ההנאה בעבודה שלה היה לגדל שתילי עגבניות במשתלה בדפנה והיא שלחה אותם לגן הירק באשדות לשתילה, עד שחלתה באחת מעיניה והרופאים אסרו עליה לעבוד בשדה. אז פולה התחילה לעבוד בביה"ס עם ילדים במשך הרבה שנים עם כל אהבתה לכל הילדים.

הבן שלנו, אורי ז"ל, כשהיה בן 14 כתב ביום ההולדת של פולה ברכה וציין: "יש לי אמא שהיא לא רק אמא שלי, אלא אמא של כל הילדים".

פולה בגיל 60 התחילה לעבוד עם גרעינים ואח"כ עם מתנדבים בלי לדעת את שפתם. המתנדבים הגיעו מכל חלקי תבל, מיעוטם יהודים ורובם נוצרים, וקשרה קשרים גם עם הורי המתנדבים. עם כל המתנדבים המשיכה בקשרים וקיבלה מהם מאות תמונות והרבה מכתבים אחרי שעזבו את אשדות.

כך היא עבדה 25 שנים עד גיל 85.

כך אנחנו נפרדים מפולה היקרה ונזכור אותה לכל ימי חיינו.

יהא זכרה ברוך לעולמי עד.

באהבה,

משה מלמוד